

Андрей Воронин
ЛАБИРИНТ ЗА СЛЕПИЯ

ЛАБИРИНТ ЗА СЛЕПИЯ

Андрей Воронин

Превод от руски Николета Богданова

Андрей Воронин
Лабиринт для Слепого
АСТ – Москва

© Николета Богданова, превод, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN-13 978-954-528-738-1

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **trud**, 2008

Двуетажната къща от червени тухли, разположена в гората край на брега езерото, чудесно се сливаше с подмосковския пейзаж. Още петнайсетина кокетни вили бяха разположени наоколо, отдалечени доста една от друга. Към тях водеше асфалтиран път, идващ от Волоколамското шосе. Някакви пет-шест километра отделяха луксозната модерна сграда от червени тухли, зад тежки железни порти, от шосето за Москва. Тези вили, построени отдавна, изглеждаха сякаш са завършени вчера.

Пълна тишина. Нито една вълна не тревожеше спокойната повърхност на езерото. Двама рибари в гумена лодка ловяха риба от другата страна на брега.

В гората ни лист не трепваше. Само от време на време в клоните изпищяваха някакви птички или със свистене преминаваха диви патици, скривайки се в гъстите тръстики по брега на езерото. Тишина и спокойствие, пълно умиротворение.

В същото време в мазето на една от вилите, кацнала почти на върха на хълма в обкръжението на стари борове и кленове, се измъчваше някакъв човек. Той се гърчеше от болка, скърцаше със зъби, отчаяно се опитваше да развърже ремъците, които стягаха ръцете и краката му.

В мазето беше студено и сумрачно, само бледа лампичка в телен абажур оскъдно осветяваше мрачното помещение, така че пленникът, трийсет и пет годишен мъж, не знаеше дали навън е ден или нощ, вечер или утро.

Мъжът правеше отчаяни опити да се изправи. Ръцете

му бяха здраво привързани за метална тръба, стърчаща от бетонната стена. Опитваше се да вика, но слабият глас на измъчения човек не можеше да пробие дебелите стени на мазето и пленникът вече беше изгубил всяка надежда, че някога ще успее да се измъкне от тук.

Пленникът, заточен в мазето на красивата вила, беше капитан Андрей Петрович Баришев, служител в Регионалното управление за борба с организираната престъпност. Задачата, която беше получил, изглеждаше на пръв поглед много лесна. Но само на пръв поглед. Капитанът трябваше да разбере кой стои зад търговците и производителите на наркотици. И още от самото начало всичко тръгна гладко. Проследи предаването на стоката и получаването на парите от производителите. Успя дори да направи някоя и друга снимка. Но след това реши да вземе и документите, намиращи се в сейфа на първия етаж. И тук той направи непростима грешка.

Нямаше как да знае, че къщата е натъпкана с всевъзможна техника за наблюдение, а в една отдалечена, съвсем малка стая зад монитори седят двама охранители. Те засякоха Андрей Баришев при сейфа...

Капитанът успя да отвори сейфа и откри в него специална кожена папка, в която се намираще списък с дилърите на наркотици и списък на предполагаемите едри получатели на тлъстите суми. Разбира се, имената бяха шифровани, но разчитането им нямаше да представлява проблем.

Андрей Баришев посегна към папката, когато зад гърба му се чу заповед:

– Стой! На място! Горещете!

Капитанът бавно се обърна.

– Легни на земята! – силно извика охранителят, помагайки си с цевта на късия автомат. – Казах – лягай!

Нямаше никакъв избор. Андрей се отпусна на колене и легна.

– Разкрачи се! – охранителят опря дулото на автомата в тила на Андрей.

Капитанът разтвори крака и сложи ръцете на тила.

– Леж така и не мърдай. Едно движение, глупако, и ще изпразня пълнителя в теб. Ясно ли ти е?

– Да, разбрах, разбрах – миролюбиво отговори капитан Баришев.

Един от копоите щателно обискира Андрей, но не намери нищо подозрително – пистолет, нож и документи, естествено, с чужда фамилия. Е, освен това намери и пари.

Охранителите веднага вдигнаха тревога, съобщиха където трябва и след час Баришев се озова в мазето. Той не видя как в двора на вилата влязоха два черни мерцедеса и джип тойота, в които имаше шест души охрана.

Дребно плешиво човече, в сив шлифер и очила със златни рамки влезе направо в мазето и презрително изглежда Баришев. Властно изщрака с пръсти и начаса му донесоха стол. Пъшкайки, седна на стола, прибра полите на шлифера, за да не се мачкат, и отново се загледа в Баришев.

– За какво си дошъл? За нашите документи? Вероятно се надяваш да се възползваш от тях? Може би си мислел, че ще ни изнудваш или нещо такова? Кой си ти? Каква ти е фамилията? Истинската!

Плешивият се изплю на пода, след това извади от джоба си безупречно бяла колосана носна кърпичка с мирис на скъп одеколон и избърса тлъстите си устни.

Капитан Баришев позна тази миризма.

– Как се казваш?

– Нищо няма да ви кажа.

– Това е ясно.

Човекът в сивия шлифер потърка пухкавите си длани, а после потупа коленете си.

– Знаеш ли, драги, в това мазе отначало всички така говорят. Но досега няма случай, в който някой да не си е признал. Моите момчета може да са неугледни, но си знаят работата. Понякога се справят по-добре и от Гестапо. Помисли за себе си, момче.

Преодолявайки острата болка, капитан Баришев повдигна глава и погледна в малките, пълни със злоба очи на плешивия.

– Решил си да не говориш?

Баришев поклати глава.

– Нищо няма да ви кажа – изхриптя той, прокаравайки език по мястото на избитите предни зъби.

Преди да затворят Баришев в мазето, той отчаяно се съпротивлява, бори се, опита се да направи всичко възможно да избяга. Успя да изрита един от стокилограмовите охранители. Но вторият се оказа по-бърз. Ако не му бяха ръцете в белезници, Баришев вероятно щеше да се справи и с него. Но ръцете му бяха плътно привързани към гърба. Белезниците се впиваха в китките му и не му позволяваха да реагира на ударите. Вторият, ядосан от ритника на Баришев, стовари приклада на автомата върху главата му. Ударът се оказа точно в лицето. Два предни зъба излетяха, а устата му се напълни с лепкава гореща кръв.

– Говедо! Свиня!

Охранителят биеше ли, биеше с приклада на автомата. Капитанът загуби съзнание за кратко, а когато дойде на себе си, отново получи нов, стокилограмов ритник. Имаше чувството, че гръдният му кош се разхвърчава на парчета, като къщичка от тънички дъсчици. Но тренираното тяло на капитан Баришев издръжливо поемаше удар след удар. И все пак ребрата му останаха цели, въпреки че хълбоците нетърпимо го боляха, а вътрешните му органи – бъбреци, черен дроб, далак – бяха заели неестествени за тях места. Това беше вчера, или онзиден, или даже преди месец... Капитан Баришев вече беше изгубил представа за времето, той не можеше да се ориентира колко часа, минути или де-нонощия са изминали от момента, когато му се удаде възможност да отвори хитрия еврейски сейф в ъгъла на голямата стая...

– Какво да го правим, шефе? – усмихвайки се мазно, попита единият бияч.

Плешивият отново извади от джоба си ароматизирана кърпичка. Внимателно избърса ъгълчетата на очите си, после с отработен жест – и голото си теме.

– Ще разговаряме.

Той изщрака с пръсти и в лицето на Андрей Баришев светна ярък лъч светлина. Капитанът болезнено замига с кръвясалите, почти затворени клепачи.

– Какво? Не ти харесва светлината ли? Разбирам, разбирам... – почти дружелюбно каза плешивият, приближавайки се леко като надуваема топка. – Значи не искаш да говориш. Просто така, не желаш... освен това ни мразиш и ни мислиш за бандити... Нашите конкуренти ли те изпратиха? Искат да знаят къде, кой и колко стока произвежда, на кого и за колко ще я продадем? Ти това искаше да разбереш, нали?

– Нищожество! – въздъхна Андрей.

– Я, ето че проговори... Чувствах, момче, че не си глупак и с теб ще можем да се разберем. Явно искаш да живееш. Ти си млад, силен, горд майор, а може даже и подполковник.

– Няма да говоря. Няма...

– Ще говориш – настойчиво и твърдо каза плешивият и клекна до Андрей.

– Няма да говоря – отрицателно поклати главата си капитан Баришев.

– Значи казваш, че няма да говориш... Тогава ще направим следното. – Дебелакът се обърна и погледна копоя. – Слушай, имаме ли американския препарат, от който всички проговарят?

– Да, шефе.

– Прекрасно. Обработи този младеж и по-късно ще си поприказваме.

Охранителят кимна и, поклащайки се, тръгна към изхода.

Плешивият се отпусна на стола и извади от джоба си златна табакера, взе цигара, щракна със запалката и запуши.

След няколко минути в мазето влезе охранителят. Той държеше в ръцете си лъскав медицински бикс.

– По-бързо. Нямам никакво време.

Човекът със сивия шлифер извади от горния джоб на якето си часовник и отвори капачката. От часовника се разнесе приятна мелодия. Капачката щракна отново.

– След десет-петнайсет минути ще можем да започнем разговора, нали?

– Да, шефе.

– Не ме наричай „шефе“ – презрително изсъска през зъби плешивият. – Това ме дразни.

– Добре – отвърна охранителят.

– Направи му инжекцията, а аз ще поговоря по телефона.

Иглата веднага намери вената и течността бавно се вля в кръвта. Очите на Баришев се отвориха широко, дори не потрепнаха. Вцепени се, сякаш гореща вълна премина през тялото му. От тази вълна даже ниско подстриганата му коса настръхна.

Двамата охранители се приближиха до него и започнаха да го наблюдават.

В това време дребното плешиво човече излезе навън, отвори вратата на черния мерцедес и взе телефонната слушалка.

С удивителна ловкост дебелиите му пръсти набраха някакъв номер, който даваше „заето“. След няколко минути го набра повторно.

– Да, да. Аз съм, Матвей Фролович – със съвсем друг глас заговори дребното плешиво човече.

– ...

– Да, разбира се, хванахме го. Опитвал се е да отвори сейфа.

– ...

– Както ви казах – не трябва да се жаят пари за такава апаратура. Ето, втори път ни спасява.

– ...

– Не, не, Матвей Фролович, още нищо не е казал.

– ...

– Това не е проблем. Ще се справим.

От време на време дребното плешиво човече се мръщеше и за дълго замълчаваше, за да изслуша събеседника си. Но по изражението на кръглото му лице можеше да се отгатне колко влиятелен е човекът, с когото разговаряше, и колко силно това дребно човече със сив шлифер зависеше от човека на другия край на телефонната връзка.

– Матвей Фролович, ще докладвам незабавно.

– ...

– Получихме парите.

– ...

– Разбира се, разбира се...

– ...

– Ще ви ги доставя, не се съмнявайте. Тази вечер ще бъдат у вас.

– ...

– Не? Тогава утре сутринта.

– ...

– Разбира се. Както съм ви казал, така ще бъде.

– ...

– Недейте така, Матвей Фролович! Не се ядосвайте, всичко ще бъде направено точно и внимателно.

– ...

– Добре. Довиждане.

Завършвайки разговора, плешивият хвърли телефона на седалката на мерцедеса.

– Каква свинщина! – възнегодува и се изплю пред краката си.

За миг очите му се насълзиха.

„Странна работа! Всеки път, като говоря със смахнатия, се разстройвам – нормално, аз съм сержант, а той е генерал. И аз съм човек... Може, паразитът му с паразит, да разговаря по-уважително с мен, аз правя всичко за него. Той живее за моя сметка, а постоянно е недоволен. Ако не бях аз, ако не беше моята апаратура, ти, Матвей Фролович, отдавна щеше да си зад решетките, а не в разкошния си кабинет. Аз се грижа за теб. А всъщност, не, Санчуковски, извинявай, ама никога не би лежал в затвора. Просто ще го застрелят или сам ще скочи през прозореца. Страхотно!“ – мечтателно се усмихна плешивият.

Доставяше му удоволствие да си представя мъртви всички, които са над него.

Този пълен мъж, почти дебелак, се казваше Владимир Владиславович Савелиев. Той беше бивш полковник от ФСС. Уволни се и след няколко години започна свой дре-